

Civitate Wratislaviensi Donatus

Nagroda Wrocławia

Nagroda Prezydenta Wrocławia

2014

Szanowni Państwo!

Obchodzone 24 czerwca Święto Wrocławia tradycyjnie już jest okazją do podsumowania mijającego roku. W tym roku nasza refleksja na pewno obejmie okres ostatniego czteroletnia z racji kończącej się kadencji władz samorządowych, okres bogaty w wydarzenia ważne dla Wrocławia, zmieniające społeczne, gospodarcze i kulturalne oblicze naszego miasta.

Nie mogę także nie przywołać osoby Tadeusza Różewicza, którego pożegnaliśmy przed dwoma miesiącami, a który dokładnie dwadzieścia lat temu odbierał we wrocławskim Ratuszu dyplom Honorowego Obywatela Wrocławia.

Serdecznie gratuluję profesorowi Janowi Miodkowi uhonorowanemu w tym roku przez Radę Miejską Wrocławia tytułem Civitate Wratislaviensi Donatus. Jestem głęboko przekonany, że podejmując tę decyzję, Rada pragnęła nie tylko uhonorować wielkiego uczonego i popularyzatora wiedzy o języku polskim, ale była także wyrazicielem powszechnego szacunku i sympatii, jakim profesor Miodek cieszy się wśród wrocławian.

Cieszę się, że obchody Święta Wrocławia na stałe zakorzeniły się w tradycji naszego miasta. Z roku na rok wzrasta liczba osób i podmiotów, które przyłączają się do wspólnego radosnego świętowania, a główny punkt – uroczysty przemarsz radnych z kościoła św. Elżbiety do ratusza – zyskuje coraz bogatszą oprawę i cieszy się rosnącym zainteresowaniem mieszkańców.

Jacek Ossowski

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia

Wrocław, 24 czerwca 2014

Szanowni Państwo!

Tegoroczna uroczysta Sesja Rady Miejskiej Wrocławia wpisuje się w szereg jubileuszy i wydarzeń o doniosłym, historycznym znaczeniu dla naszego kraju.

Przed trzema tygodniami obchodziliśmy 25. rocznicę pierwszych częściowo wolnych wyborów w powojennej historii Polski. Triumf „Solidarności” w wyborach 4 czerwca 1989 roku był zwycięstwem wolności nad komunistycznym systemem władzy. To Polacy uruchomili dynamikę wielkich przemian, dzięki którym bilans osiągnięć ostatniego ćwierćwiecza imponuje.

Miesiąc wcześniej świętowaliśmy jubileusz wstąpienia Polski do Unii Europejskiej. Dzień 1 maja 2004 roku na długo pozostanie w pamięci polskiego narodu. Tego dnia flaga Unii po raz pierwszy powiewała razem z flagą Rzeczypospolitej. 30 kwietnia 2014 roku wrocławianie, zgromadzeni na Rynku podczas koncertu Wielka księga aniołów i ludzi, radośnie świętowali sukcesy, jakie przyniosła Polakom przynależność do europejskiej wspólnoty.

Tej wiosny Wrocław miał jeszcze jeden, szczególny, powód do dumy. Jego Honorowy Obywatel, papież Jan Paweł II, został zaliczony w poczet świętych Kościoła katolickiego. Naszą wielką radość również wyraziliśmy wspólnie, uczestnicząc w koncercie Santo Subito, który odbył się w samym sercu naszego miasta 27 kwietnia 2014 roku.

Przed Wrocławiem i jego mieszkańcami kolejne wielkie wyzwania. Przygotowujemy się do realizacji programu Europejskiej Stolicy Kultury 2016 oraz X Igrzysk Sportów Nieolimpijskich – The World Games 2017. Cieszymy się, że organizując tak prestiżowe przedsięwzięcia, stajemy się ambasadorem naszego kraju na arenie międzynarodowej. Trudno byłoby jednak ubiegać się o tak zaszczytne tytuły bez ludzi inspirujących nas do twórczego patrzenia na świat, bez pasjonatów, bez wybitnych artystów, społeczników, ludzi nauki, kultury i biznesu. Takimi osobowościami są bez wątpienia tegoroczny Honorowy Obywatel Wrocławia, prof. Jan Miodek, oraz laureaci Nagrody Wrocławia i Nagrody Prezydenta Wrocławia.

Pragnę z całego serca podziękować wszystkim wyróżnionym za wieloletnią, owocną działalność i zaangażowanie w codzienne życie naszego miasta. Doceniam Państwa dorobek, profesjonalizm i wartość podejmowanych działań. Cieszę się, że Wrocław może zawsze liczyć na Państwa doświadczenie, wiedzę i entuzjazm.

Proszę przyjąć życzenia dalszych sukcesów, satysfakcjonujących wyzwań oraz niesłabnącego zapału w poznawaniu świata i ludzi.

Rafał Dutkiewicz
Prezydent Wrocławia

Wrocław, 24 czerwca 2014

Jan Miodek

Jan Miodek (ur. 1946) – uczony, filolog, językoznawca i popularyzator wiedzy o języku polskim.

Jan Miodek urodził się w Tarnowskich Górach, a wrocławianinem jest z wyboru. W 1963 roku został studentem polonistyki na Uniwersytecie Wrocławskim. Po latach w jednym z wywiadów wspomina, że Wrocław wabił opinią miasta młodego, gdzie wszystko może się zdarzyć, gdzie nikt nikomu nie wypomina pochodzenia, bo wszyscy są „skądś”.

Profesor Miodek jest autorem ponad 600 publikacji. Szczególne miejsce zajmują prace o zjawiskach w najnowszej polszczyźnie, języku reklamy i mediów oraz wszelkiego rodzaju zapożyczeniach.

Profesor Jan Miodek od 25 lat pełni funkcję dyrektora Instytutu Filologii Polskiej Uniwersytetu Wrocławskiego, jest kierownikiem Zakładu Historii Języka Polskiego, członkiem Komitetu Językoznawstwa Polskiej Akademii Nauk i Rady Języka Polskiego. Jest doktorem honoris causa Pedagogicznego Uniwersytetu Wileńskiego oraz Uniwersytetu Opolskiego.

Od 1987 roku, przez 20 lat, prowadził program telewizyjny Ojczyzna polszczyzna, który bił rekordy oglądalności, a od 2009 roku – program telewizyjny Słownik polsko@polski, znany i lubiany również przez Polaków za granicą. Profesor w niezwykle sposób łączy ogromną wiedzę z zakresu kultury języka z wyjątkowym talentem popu-

ryzatorskim. Naukę o gramatyce, znaczeniu słów, ich pochodzeniu i użyciu zamienia w przystępną i barwną opowieść, pełną ciekawych dygresji i odniesień.

Jest laureatem wielu nagród. Wielokrotnie zwyciężał w plebiscycie wrocławskiego dziennika „Słowo Polskie” na najpopularniejszego wrocławianina. Jest trzykrotnym laureatem telewizyjnych „Wiktorów” (1998, 1991, 1998) oraz „Superwiktor”, który otrzymał za całokształt twórczości w 1998 roku. W plebiscycie tygodnika „Polityka” na najwybitniejsze osobistości telewizyjne XX wieku zdobył 4. miejsce. W tegorocznym plebiscycie „Gazety Wyborczej” w kategorii „Najbardziej zasłużony wrocławianin 25-lecia” zajął 2. miejsce. Otrzymał też nagrody Miasta Wrocławia, Ministra Edukacji Narodowej, Rektora Uniwersytetu Wrocławskiego. W tym roku odebrał nagrodę Prezydenta RP „Zasłużony dla Polszczyzny”, ustanowionej przez Bronisława Komorowskiego za szczególne zasługi w podnoszeniu świadomości językowej Polaków.

Działalność profesora Miodka sprawia, że nasze miasto od wielu lat umacnia swoją pozycję na akademickiej mapie Polski. Dzięki niemu Wrocław znany jest również poza granicami kraju jako miasto otwarte, atrakcyjne kulturalnie i turystycznie.

Ks. Adam Drwięga

Ks. Adam Drwiega (ur. 1938) – infulat, prepozyt kapituły kolegiackiej Świętego Krzyża, proboszcz parafii archikatedralnej we Wrocławiu.

Urodził się w Sanoku i zgodnie z niepisaną rodzinną tradycją po maturze przez rok pracował w fabryce autobusów „Autosan”. Grał też w lokalnym klubie piłkarskim i marzył o karierze sportowej.

Do Wyższego Seminarium Duchownego we Wrocławiu wstąpił w 1957 roku zachęcany przez proboszczą swojej sanockiej parafii. Po święceniach kapłańskich, które przyjął 23 czerwca 1963 roku, pracował jako wikariusz w Chojnowie i we Wrocławiu. Od 1972 roku pracował w Wydziale Gospodarczym Kurii Metropolitalnej jako wizytator.

W 1983 roku organizował historyczną pielgrzymkę papieża Jana Pawła II do Wrocławia. W 1985 roku przejął obowiązki proboszczą parafii katedralnej. W okresie sprawowania tej funkcji przeprowadził generalny remont dwóch niezwykle cennych zabytkowych kościołów filialnych – kolegiaty Świętego Krzyża i kościoła św. Idziego oraz podjął dzieło zakończenia odbudowy wrocławskiej katedry. Po zaakceptowaniu w 1985 roku przez ks. kardynała Henryka Gulbinowicza projektu nowych hełmów katedry autorstwa prof. Edmunda Małachowicza i uzyskaniu niezbędnych pozwoleń, ksiądz proboszcz Adam Drwiega zlecił ich wykonanie – 14 sierpnia 1991 roku dwa

siedemnastotonowe hełmy powróciły na wieże katedry po ponad 45 latach. W wieży północno-zachodniej wybudowano dodatkowo windę umożliwiającą wjazd na taras widokowy. Od 1985 roku staraniem księdza proboszczą trwają także zakrojone na wiele lat prace przy remoncie dachu i elewacji katedry. Symbolicznym ich uwieńczeniem stało się zamontowanie na zachodniej ścianie szczytowej zegara, który powrócił tam po półwiekowej nieobecności.

Ksiądz Adam Drwiega jest kapłanem dolnośląskiej Państwowej Straży Pożarnej, duszpasterzem wrocławskich rzemieślników oraz dolnośląskich pionierów. W 1998 roku metropolita wrocławski kard. Henryk Gulbinowicz mianował go prepozytem kapituły kolegiackiej Świętego Krzyża we Wrocławiu, a w roku 1999 dekretem Ojca Świętego Jana Pawła II został ustanowiony protonotariuszem apostolskim.

W 2013 roku obchodził 50. rocznicę święceń kapłańskich, a obchody tego jubileuszu połączono z rocznicą poświęcenia katedry. Zwracając się do jubilata, nowy metropolita wrocławski arcybiskup Józef Kupny powiedział: „Kiedy po nominacji na metropolitę wrocławskiego po raz pierwszy przyjechałem do tej świątyni, już wtedy miałem wrażenie, że proboszcz tej katedry jest człowiekiem otwartym i wielkiego serca”.

Wanda Izdebska – siostra Anatolia

Wanda Izdebska – siostra Anatolia ze zgromadzenia Sióstr Maryi Niepokalanej, dyrektor Domu Pomocy Społecznej dla dzieci i młodzieży oraz osób dorosłych niepełnosprawnych intelektualnie przy ul. Objazdowej we Wrocławiu.

Założony pod koniec XIX w. i nieprzerwanie prowadzony przez zgromadzenie Sióstr Marianek dom pomocy nawiązuje do ideałów wrocławskiego prekursora systemu opieki społecznej i założyciela zgromadzenia księdza Jana (Johanna) Schneidera. Od początku istnienia do 1945 roku w domu znajdowały opiekę i schronienie osierocone dziewczęta. Polskie marianki, przejmując dom po wojnie, utworzyły w nim pierwszy w Polsce zakład opiekuńczy się dziećmi niepełnosprawnymi intelektualnie. W takiej formule dom funkcjonował do 2010 roku.

Od roku 2011 Dom Pomocy Społecznej na wrocławskich Żernikach przyjmuje też dorosłe osoby niepełnosprawne intelektualnie. Siostry opiekują się kobietami o różnym stopniu upośledzenia, często niezdolnymi do samodzielnej egzystencji, porzuconymi przez najbliższych, lub takimi, które wymagają całodobowej pielęgnacji.

Staraniem siostry Anatolii ponadstuletni obiekt został poddany całkowitej modernizacji. Powstało w nim 37 miejsc mieszkalnych w wygodnych pokojach wyposażonych zgodnie z najnowszymi standardami, a także

nowoczesne zaplecze rehabilitacyjno-opiekuńcze.

Kierowany przez siostrę Anatolię dom zapewnia swoim mieszkańcom szerokie spektrum aktywności. Podopieczni uczestniczą m.in. w zajęciach na wspólnych wyjazdach, imprezach kulturalnych czy zajęciach rewalidacyjno-wychowawczych, a w ramach terapii zajęciowej uczą się wykonywania prostych prac domowych, uzyskując pewien stopień samodzielności. To szczególnie ważne dla osób młodych poniżej 40 roku życia, które stanowią obecnie 60% wszystkich mieszkańców Domu.

Według zgodnej opinii współpracowników i przyjaciół ośrodka, siostra Anatolia łączy w sobie wielkie serce i troskliwość względem potrzebujących z niezwykle pracowitością, sprawnością organizacyjną i umiejętnością gromadzenia wokół idei pomocy potrzebującym szerokiego grona przyjaciół wspierających Dom materialnie.

Roman Kołacz

Roman Kołacz (ur. 1947) – lekarz weterynarii, zootechnik, profesor nauk rolniczych, wykładowca akademicki, rektor Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu.

Wrocławianin od prawie pół wieku, z Uniwersytetem Przyrodniczym (wcześniej Akademią Rolniczą) związany jest od początku studiów, które ukończył w 1973 roku. Cztery lata później uzyskał stopień naukowy doktora, habilitował się w 1985 roku. Tytuł profesora nauk rolniczych otrzymał w 1995 roku.

Przez dwie kadencje (2002–2008) był prektorem ds. współpracy z zagranicą i rozwoju uczelni. Od 2008 roku, drugą kadencję, pełni funkcję rektora Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu. W latach 2010–2012 był wiceprzewodniczącym, a od 2012 roku przewodniczącym Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławia, Opola i Zielonej Góry.

Jest wybitnym specjalistą w dziedzinie higieny i dobrostanu zwierząt oraz ekotoksykologii. W swoim dorobku naukowym profesor Kołacz ma ponad 300 publikacji, w tym przeszło 130 oryginalnych prac badawczych. Jest też autorem licznych prac popularnonaukowych, współautorem skryptów akademickich i podręczników.

Od lat w kraju i za granicą prowadzi działania na rzecz ochrony zwierząt przed zadawaniem im zbędnego cierpienia. To właśnie profesor Roman Kołacz wprowadził do nomenklatury zootechniczno-weterynaryjnej w Polsce pojęcie dobrostanu zwierząt.

W latach 1998–2002 zasiadał jako przedstawiciel Polski w Stałym Komitecie ds. Ochrony Zwierząt podczas Transportu Międzynarodowego przy Radzie Europy w Strasburgu. W tym czasie kierował zespołem, którego zadaniem było dostosowanie prawa polskiego do unijnych przepisów z zakresu dobrostanu zwierząt gospodarskich, doświadczalnych i podczas transportu. Był przewodniczącym II Lokalnej Komisji Etycznej ds. Doświadczeń na Zwierzętach we Wrocławiu, a także członkiem Krajowej Komisji Etycznej ds. Doświadczeń na Zwierzętach. Jest też członkiem International Society of Animal Hygiene, Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych i zespołu Komitetu Nauk Zootechnicznych Polskiej Akademii Nauk.

Profesor Kołacz przywiązuje wielką wagę do konsolidacji środowiska naukowego wrocławskich uczelni – był inicjatorem dokumentu znanego pod nazwą Deklaracja Pawłowicka, podpisanego w 2010 roku przez rektorów siedmiu wrocławskich uczelni, a następnie porozumienia o utworzeniu Wrocławskiej Unii Akademickiej.

Za osiągnięcia w działalności naukowej i zawodowej został odznaczony m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (2011), Złotym Krzyżem Zasługi (1993) i Medalem Komisji Edukacji Narodowej (2007), a także wielokrotnie nagrodzony przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz Ministra Rolnictwa.

Wojciech Kazimierz Siwek

Wojciech Kazimierz Siwek (ur. 1944) – jazzmen, aktor, działacz kultury, założyciel wrocławskiego oddziału Polskiego Stowarzyszenia Jazzowego.

Wrocławianin od 1946 roku, absolwent Politechniki Wrocławskiej (Wydział Budownictwa Lądowego). Jeszcze w czasie studiów podjął czynną działalność we wrocławskiej kulturze studenckiej. W 1963 roku wygrał konkurs wiedzy o muzyce jazzowej i od tego momentu zaczął czynnie działać we wrocławskim środowisku jazzowym, poczynając od pierwszego festiwalu „Jazz nad Odrą”. W 1966 roku został kierownikiem festiwalu i sekretarzem Wrocławskiego Klubu Jazzowego, zostając później jego prezesem. Pełnił funkcję kierownika organizacyjnego i programowego festiwalu „Jazz nad Odrą”. Obecnie jest członkiem Rady Artystycznej festiwalu i dyrektorem zarządu Międzynarodowej Fundacji „Jazz nad Odrą”.

Festiwal „Jazz nad Odrą” to jeden z najsłynniejszych i najważniejszych festiwali jazzowych w kraju. Zorganizowany został po raz pierwszy w 1964 roku i od samego początku cieszył się dużym zainteresowaniem wrocławskiej publiczności. W koncertach uczestniczyli zawsze najlepsi polscy jazzmani, a z biegiem lat coraz bardziej znaczące gwiazdy światowej sceny jazzowej. Wojciech Kazimierz Siwek oprócz koncertów festiwalowych zorganizował również we Wrocławiu ponad 100 innych

imprez muzycznych. Był on też aktorem w Teatrze Kalambur (1968–1970), dyrektorem programowym klubu studenckiego Pałacyk (1970–1971), managerem zespołu Sami Swoi i Hanny Banaszak (1975–1980) oraz zespołu String Connection Krzesimira Dębskiego. Będąc Prezesem wrocławskiego Oddziału PSJ był pomysłodawcą i współzałożycielem legendarnego wrocławskiego klubu jazzowego Rura (1980), inicjatorem wrocławskich Zaduszek Jazzowych i środowiskowych Wigilii Jazzowych oraz Święta Ulicy Świdnickiej.

Wojciech Kazimierz Siwek jest też autorem wielu artykułów, audycji radiowych i programów telewizyjnych o tematyce jazzowej, w tym autorskiego programu telewizyjnego (TVP Wrocław) poświęconego muzyce, wyemitowanego w ponad 50 odcinkach. Jest też autorem obszernej 2-tomowej monografii Jazz nad Odrą wydanej w tym roku z okazji 50. edycji festiwalu.

Bez wątpienia Wojciech Kazimierz Siwek jest niekwestionowanym autorytetem wrocławskiego i polskiego środowiska jazzowego, jest też jednym z nielicznych już świadków wszystkich dotychczasowych edycji Jazzu nad Odrą, stając się w ten sposób legendą tego festiwalu i całego wrocławskiego środowiska muzycznego.

Krzysztof Szwagrzyk

Krzysztof Szwagrzyk (ur. 1964) – historyk, nauczyciel akademicki, badacz i propagator najnowszej historii Polski, który przywraca pamięć o pokoleniu żołnierzy wykłętych przez lata komunistycznej propagandy.

Krzysztof Szwagrzyk jest absolwentem Uniwersytetu Wrocławskiego. Od lat 90. zajmuje się badaniem kadr, struktur, funkcjonowania i skutków działalności komunistycznego aparatu przemocy. Jest autorem i współautorem 20 książek i około 160 artykułów dotyczących terroru okresu stalinowskiego w Polsce.

Jako pracownik Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni Przeciwko Narodowi Polskiemu we Wrocławiu zorganizował w 1998 roku wystawę „Winni? Niewinni? Sędziowie i prokuratorzy wojskowi na Dolnym Śląsku 1945–1955”, która wzbudziła ogromne kontrowersje i zainteresowanie. W 2000 roku, po powstaniu Instytutu Pamięi Narodowej, Krzysztof Szwagrzyk został dyrektorem Biura Edukacji Publicznej wrocławskiego oddziału. W 2003 roku rozpoczął poszukiwania tajnych miejsc pochówku ofiar stalinowskiego terroru na Cmentarzu Osobowickim. Trzy lata później doprowadził do ekshumacji szczątków por. Mieczysława Bujaka, żołnierza AK, skazanego na śmierć i zastrzelonego z wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego we Wrocławiu.

Od 2012 roku Krzysztof Szwagrzyk jest pełnomocnikiem prezesa IPN ds. poszukiwań

miejsz pochówku ofiar terroru komunistycznego i członkiem zespołu Polskiej Bazy Genetycznej Ofiar Totalitaryzmów. Nie ogranicza swojej działalności do Wrocławia. Kieruje pracami ekshumacyjnymi m.in. w kwaterze na Łąccze na warszawskich Powązkach, które rozpoczęto w 2012 roku, oraz w Dworzysku w powiecie nyskim i w Białymstoku. Dzięki powołaniu zespołu archeologów, antropologów i historyków, wykorzystując badania genetyczne, przywraca nieznanym żołnierzom i opozycjonistom nazwiska i doprowadza do uroczystych pogrzebów.

W swojej działalności naukowej, badawczej i popularyzatorskiej nie zapomina o środowiskach kombatanckich, spotyka się z nimi, wygłasza prelekcje, opracowuje wspomnienia i relacje. Chętnie uczestniczy w wykładach dla nauczycieli i w spotkaniach z młodzieżą, dzieli się swoją wiedzą i najnowszymi odkryciami, przywracając pamięć o Polakach pomordowanych w więzieniach stalinowskich. Uczy szcunku do odchodzącego pokolenia.

Za swoją działalność badawczą i edukacyjną został nagrodzony m.in. Złotym Krzyżem Zasługi (2007 roku) i uhonorowany nagrodą im. Lecha Kaczyńskiego (2014).

centrum im. willy brandta
willy brandt centrum

Centrum Studiów Niemieckich i Europejskich im. Willy'ego Brandta Uniwersytetu Wrocławskiego (CSNE) jest międzywydziałową placówką Uniwersytetu Wrocławskiego powstałą w 2002 roku jako wspólny projekt naszego uniwersytetu i Niemieckiej Centrali Wymiany Akademickiej (DAAD).

Centrum, kierowane obecnie przez prof. Krzysztofa Ruchniewicza, jest jedną z nielicznych jednostek naukowo-dydaktycznych, która z powodzeniem łączy zadania badawcze z programem działań popularyzujących wiedzę o Niemczech, relacjach polsko-niemieckich i problemach europejskich. Jest też miejscem realizacji rozmaitych inicjatyw przybliżających polskim i niemieckim uczniom, studentom i doktorantom wiedzę o obu naszych krajach.

W 2010 roku we współpracy z Wydziałem Nauk Społecznych Uniwersytetu Wrocławskiego CSNE utworzyło pierwszy na wrocławskiej uczelni tzw. makrokierunek: Dyplomacja europejska oraz uruchomiło nowe seminarium doktorskie: Polska i Niemcy w nowoczesnej Europie.

Na uwagę zasługują też projekty z zakresu edukacji historycznej proponowane wrocławskim szkołom. Jedną z aktywności Centrum w dziedzinie edukacji historycznej są konkursy popularyzujące wiedzę o naszym zachodnim sąsiedzie oraz znaczących wydarzeniach historycznych, a także wystawy, cieszące się dużym zainteresowaniem nauczycieli, uczniów i studentów.

Kolejny prowadzony przez Centrum projekt badawczy poświęcony jest polsko-niemieckim relacjom kinowym. W ramach projektu zorganizowano szereg międzynarodowych konferencji oraz spotkań filmowych, dzięki którym Wrocław gościł znanych niemieckich reżyserów i aktorów.

Od początku swego istnienia Centrum Willy'ego Brandta współpracuje z władzami Wrocławia, co w 2009 roku zaowocowało realizacją wspólnego przedsięwzięcia, jakim była uroczystość nadania pierwszej wrocławskiej profesury im. Fritza Sterna Richardowi von Weizsäckerowi, prezydentowi RFN w latach 1984–1994.

W ciągu 12 lat swojej działalności Centrum stworzyło nową jakość w polsko-niemieckim dialogu naukowym, stało się również miejscem spotkań osób zainteresowanych problematyką historyczną i społeczną. Motywowane było to chęcią promocji nie tylko samej placówki, ale także idei pokoju i współpracy, porozumienia i integracji, które w szczególny sposób naznaczyły myśl i dzieło patrona placówki, laureata Pokojowej Nagrody Nobla, kanclerza Willy'ego Brandta. Interdyscyplinarność prowadzonych badań i otwartość na poszukiwanie nieszablonowych rozwiązań to niewątpliwie atuty Centrum, które wzbogaciły akademicki potencjał Wrocławia na polu nauki i kultury.

Józef Hałas

Józef Hałas (ur. 1927) – malarz i pedagog, uczeń Eugeniusza Gepperta.

Urodził się w Nowym Sączu. W 1949 roku przybył do Wrocławia, gdzie rozpoczął studia w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych (PWSSP – obecnie Akademia Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta), początkowo rozwijając swoje zainteresowania związane z impresjonizmem i rzeźbą Rodina. Dyplom z malarstwa w pracowni prof. Eugeniusza Gepperta uzyskał w 1954 roku. W tym samym czasie wstąpił do Związku Polskich Artystów Plastyków, w którym pełnił m.in. funkcję Członka Zarządu Głównego Sekcji Malarskiej.

Brał udział w przełomowej Ogólnopolskiej Wystawie Młodej Plastyki w Warszawie Arsenal'55. Współtwórca Grupy X (1956) i członek grupy Szkoła Wrocławska (od 1967 roku znanej jako Grupa Wrocławska). W latach 1958–2001 związany pracą dydaktyczną z PWSSP (z przerwą w latach 1962–1967, gdy pracował jako pedagog w Liceum Sztuk Plastycznych we Wrocławiu), gdzie utworzył Katedrę Kształcenia Ogólnoplastycznego na Wydziale Architektury Wnętrz i Projektowania Plastycznego (opiekun do 1980 roku).

W 1971 roku artysta uzyskał tytuł docenta. W latach 1984–1985 pełnił funkcję prorektora PWSSP, a w 1985 roku objął Katedrę Malarstwa na Wydziale Malarstwa i Rzeźby (z przerwą w latach 1990–1996). W 1988 r. uzyskał

stopień profesora nadzwyczajnego oraz stał się członkiem Rady Wyższego Szkolnictwa Artystycznego, do której należał przez 8 lat. W 1990 roku uzyskał tytuł profesora zwyczajnego. Laureat licznych nagród Ministerstwa Kultury i Sztuki za działalność dydaktyczną.

Nazwisko profesora Hałasa trafiło na stałe do panteonu klasyków polskiego malarstwa XX wieku. Dzięki niemu sztuka zajmuje w życiu wrocławian poczesne i honorowe miejsce. Nieoceniony jest również dorobek Józefa Hałasa w kształtowaniu artystycznego i naukowego oblicza naszego miasta i regionu. Wyznaczając najwyższe standardy pracy, stał się wzorem dla kolejnych pokoleń pedagogów i studentów. W 2012 roku miał dwie ważne wystawy jubileuszowe z okazji 85. urodzin we wrocławskim Muzeum Narodowym i dużą retrospektywę w BWA Sokół w Nowym Sączu.

Martin Ring

Martin Ring (ur. 1962) – dyplomowany księgowy, członek Instytutu Biegłych Księgowych w Irlandii.

W branży finansowej funkcjonuje od ponad 30 lat. Jest jednym z liderów wrocławskiego sektora zaawansowanych usług; na rynku finansowym w naszym mieście działa od 2000 roku; od kwietnia 2011 roku pełni funkcję dyrektora zarządzającego wrocławskiego centrum usług (Global Delivery Centre) jednej z najważniejszych instytucji finansowych na świecie – The Bank of New York Mellon Corporation.

Korporacja działa w 36 krajach i na ponad 100 rynkach, zatrudniając ponad 50 tys. osób. W marcu 2012 roku spółka BNY Mellon wybrała Wrocław na siedzibę jednego z sześciu swoich globalnych centrów usług. Pozostałe centra są zlokalizowane w Pittsburghu, Nowym Jorku, Manchesterze oraz w Pune i Chennai.

Martin Ring tworzy we wrocławskim centrum dogodne warunki do rozwoju kariery w branży finansowej dla absolwentów wrocławskich uczelni. Niezmiennie promuje Wrocław wśród przedsiębiorców w Polsce i poza granicami kraju, co ma niewątpliwie przełożenie na zwiększanie potencjału inwestycyjnego miasta. Dzięki jego zabiegom swoją działalność we Wrocławiu rozpoczęła firma informatyczna Eagle, powiązana z BNY Mellon. Oprócz tego Martin Ring jest aktywnym członkiem

ABSL (Association of Business Service Leaders) – Związku Liderów Sektora Usług Biznesowych w Polsce, który pełni istotną rolę w kreowaniu marki Wrocławia jako miejsca do lokowania inwestycji zagranicznych. W ciągu ostatnich dwóch lat centrum zwiększyło zatrudnienie z 90 do ponad 400 pracowników. „To dzięki naszemu wyjątkowemu wrocławskiemu zespołowi możemy świadczyć wysokiej jakości usługi, z których jesteśmy znani na całym świecie – podkreśla Martin Ring. – Czuję się zaszczycony, mogąc pracować z tymi ludźmi, i z optymizmem patrzę w przyszłość”.

Należy też zwrócić uwagę na mecenat oraz działalność charytatywną, w którą angażuje się kierowana przez Martina Ringa spółka. BNY Mellon wspiera organizację Wrocław Global Forum, ściśle współpracuje ze środowiskiem akademickim naszego miasta i regionu, włącza się w akcje dobroczynne m.in. na rzecz Schroniska św. Brata Alberta oraz obejmuje mecenatem wydarzenia kulturalne, w tym American Film Festival.

Martin Ring jest miłośnikiem rugby. Uprawił czynnie tę dyscyplinę ponad 25 lat. Pasjonuje się również historią Polski. Jedną z postaci, które najbardziej podziwia, jest generał Tadeusz Kościuszko.

Stowarzyszenie na Rzecz Edukacji i Rodziny NURT we Wrocławiu – powstało w 2009 roku z inicjatywy kilkunastu wrocławskich rodzin. Misją organizacji jest wspieranie rodziców w wychowywaniu i edukacji dzieci z zachowaniem indywidualnego podejścia do człowieka. Obecnie Stowarzyszenie NURT prowadzi szkołę dla chłopców „Iskry”, przedszkole „Zdrój” oraz, od września 2013 roku, szkołę dla dziewcząt „Zdrój”.

W opinii Andrzeja Dunajskiego, prezesa organizacji, dobra szkoła to taka, która wzmacnia rodziców w procesie wychowania, pomaga im zdobywać coraz większe kompetencje wychowawcze oraz wzmacnia ich autorytet. Młody człowiek natomiast, aby mógł w pełni rozwinąć swój potencjał, potrzebuje mądrego opiekuna, który wskaże mu ścieżki rozwoju i zainspiruje do działania. Taką rolę – współpracując z rodzicami i nauczycielami – pełnią w szkołach NURTU tutorzy. Placówki te stawiają na kształcenie zdolności samodzielnego, krytycznego myślenia, wspomagają proces intelektualnego, emocjonalnego, duchowego i fizycznego samorozwoju uczniów.

Stowarzyszenie corocznie organizuje ogólnopolską Konferencję Rodzinną „Kocham, więc wychowuję”, adresowaną do rodziców, chcących zdobywać profesjonalną wiedzę o rodzinie i wychowaniu. 23 marca 2014 roku odbyła się 5. edycja, a łącznie w konferencjach

uczestniczyło do tej pory ponad tysiąc osób. Praktyczny wymiar sympozjum gwarantują prelegenci, zajmujący się od wielu lat sprawami wychowania i rodziny. Są wśród nich psychologowie, dziennikarze, pisarze, nauczyciele i pedagodzy.

Od 2011 roku Stowarzyszenie jest również organizatorem Wrocławskiego Orszaku Trzech Króli. 6 stycznia 2014 roku orszak przeszedł ulicami Wrocławia po raz 4., gromadząc rekordową liczbę ponad 32 tysięcy uczestników. Jego celem jest pielęgnowanie oraz szerzenie wartości rodzinnych i wspólnotowych, zacieśnienie więzi z miastem i regionem oraz godne uczczenie święta Trzech Króli.

Uroczysty przemarsz ulicami naszego miasta z każdym rokiem staje się barwniejszy, ciekawszy i weselszy. Co najistotniejsze, wrocławskie jasełka uliczne w dużej mierze są dziełem wolontariuszy, a zwłaszcza rodziców z dziećmi i młodzieżą ze szkół zaangażowanych w przygotowanie tego niezwykłego spektaklu. Orszak stał się przedsięwzięciem zachęcającym mieszkańców do zaangażowania się w działalność kulturalną oraz inspiracją do spotkań i wspólnego, radosnego kołędowania.

Swoimi działaniami Stowarzyszenie NURT potwierdza i umacnia wizerunek Wrocławia jako miasta spotkań, otwartego na dobre inicjatywy społeczne.

Światowy Związek Żołnierzy Armii Krajowej Okręg Dolnośląski – organizacja istnieje od 20 czerwca 1989 roku. Swoją genezę wywodzi bezpośrednio ze Stowarzyszenia Żołnierzy Armii Krajowej, którego założycielem i pierwszym prezesem był śp. Ludwik Baborowski (zm. 2008). Związek zrzesza byłych żołnierzy AK, a także członków i działaczy struktur cywilnych Polskiego Państwa Podziemnego. Wśród celów organizacji jest badanie, utrwalanie i upowszechnianie historii, tradycji i dziedzictwa ideowego – etosu Armii Krajowej i Polskiego Państwa Podziemnego oraz pomoc w wychowaniu obywatelskim i patriotycznym młodych pokoleń.

Zadaniem, jakie postawili sobie członkowie stowarzyszenia w czerwcu 1989 roku, było – oprócz przybliżenia wrocławianom powojennej historii miasta – uczczenie wkładu żołnierzy Armii Krajowej, w tym środowisk lwowskich i wileńskich, w odbudowę ziem zachodnich, a także szerzenie wiedzy o podziemiu antykomunistycznym oraz represjach wobec byłych żołnierzy AK po zakończeniu działań wojennych.

Obecnie Związek, współpracując z wieloma instytucjami publicznymi, organizuje konferencje popularnonaukowe i uroczystości patriotyczne; aktywnie współpracuje przede wszystkim z wrocławskimi szkołami, uczestnicząc w spotkaniach z młodymi ludźmi w ramach

lekcji tradycji i patriotyzmu. Podczas dziesiątek rozmów z uczniami członkowie organizacji w pasjonujący sposób opowiadają swoje dzieje, zawsze umieszczając je na szerszym tle historii naszego narodu. Zachęcają również do pielęgnowania pamięci o polskich drogach do wolności, o dorobku i ideałach polskiego oręża oraz stowarzyszeń kombatanckich.

Należy również wspomnieć, że w Gimnazjum nr 18 im. Armii Krajowej przy ul. Kłodnickiej we Wrocławiu funkcjonuje Izba Pamięci Narodowej i Armii Krajowej, która powstała dzięki ścisłej współpracy nawiązanej przed kilku laty między szkołą a działaczami Związku. Uroczystego otwarcia Izby, które miało miejsce 9 maja 2005 roku, dokonał śp. Ryszard Kaczorowski – ostatni prezydent RP na uchodźstwie. Z tej okazji uczestnicy uroczystości odsłoniли okolicznościową tablicę oraz zasadzili pamiątkowe drzewo.

Honorowe obywatelstwo

Nowożytna historia tej zaszczytnej godności, nadawanej osobie o wielkich zasługach i ogromnym autorytecie moralnym, sięga czasów rewolucji francuskiej (*fr. bourgeois honoraire*). W 1792 roku rząd rewolucyjnej Francji nadał zaszczytny tytuł honorowego obywatela Francji Tadeuszowi Kościuszcze jako wyraz uznania dla jego walki o ideały wolności. W tym samym roku tytuł ten otrzymał również Fryderyk Schiller za rewolucyjne przesłanie *Zbójców*.

Honorowe obywatelstwo przyznawane jest na całym świecie, zarówno przez państwa, jak i regiony oraz miasta. Otrzymują je artyści, pisarze, uczeni, politycy, osoby zasłużone dla kraju lub lokalnej społeczności, organizacje i instytucje. Jednym z bardziej znanych — i niezwykle rzadkim, gdyż jak dotąd zdarzyło się to tylko siedem razy — przykładów nadania tytułu honorowego obywatelstwa USA było przyznanie tej godności przez Kongres USA jako pierwszemu w 1963 roku Winstonowi Churchillowi. Jako siódmy otrzymał ten tytuł pośmiertnie w 2009 roku Kazimierz Pułski.

Honorowe obywatelstwo Wrocławia

Nadawane jest przez władze miejskie w celu wyróżnienia osób szczególnie zasłużonych dla Wrocławia. Tytuł przyznawano osobom piastującym wysokie urzędy, przede wszystkim politykom i wojskowym. Obywatelstwo tytularne otrzymały osoby spoza Wrocławia: politycy, uczeni, literaci, i artyści. Niektórzy z nich urodzili się lub zmarli we Wrocławiu.

Po raz pierwszy Rada Miejska Wrocławia przyznała tytuł honorowego obywatela miasta w 1870 roku. Otrzymał go Carl Ludwig August baron von Ende, starosta powiatu ziemskiego wrocławskiego. Do 1933 roku uhonorowano 24 osoby, m.in. niezwykle zasłużonego dla Wrocławia nadburmistrza Georga Bendersa oraz pisarza Gerharda Hauptmanna, laureata nagrody Nobla z 1912 roku.

W 1993 roku Rada Miejska Wrocławia ustanowiła tytuł *Civitatis Wratislaviensis Donatus*. Jako pierwszego uhonorowano tym tytułem prof. Alfreda Jahna, rektora Uniwersytetu Wrocławskiego w latach 1962–1968.

Nagroda Wrocławia

Uchwałą Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 16 stycznia 1993 roku ustanowione zostały 3 wyróżnienia: tytuł *Civitate Wratislaviensi Donatus* — przyznawany osobom odgrywającym istotną rolę w życiu społecznym, gospodarczym i kulturalnym Wrocławia, Nagroda Wrocławia — którą Rada Miejska przyznaje osobom i instytucjom za całokształt ich pracy na rzecz miasta na wniosek Komisji Nominacyjnej (do 2002 roku Rady Nominacyjnej), oraz Nagroda Prezydenta Wrocławia — przyznawana osobom i instytucjom za działalność i osiągnięcia w mijającym roku po zasięgnięciu opinii Komisji Nominacyjnej. Komisja Nominacyjna ma charakter doraźnej komisji Rady Miejskiej. W jej skład wchodzi 12 radnych, a jej pracom przewodniczy Przewodniczący Rady.

Uprawnionymi do składania wniosków o nadanie Nagrody Wrocławia są: Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia i jej komisje oraz Prezydent Wrocławia, a także organizacje działające na terenie miasta.

O Nagrodę Prezydenta Wrocławia wnioskować mogą: Prezydent Wrocławia, komisje Rady Miejskiej i pozostałe organizacje. Wszystkie wnioski kierowane są bezpośrednio do Komisji Nominacyjnej. Obydwa rodzaje nagród są przyznawane corocznie 24 VI — w dniu Świąta Wrocławia, a zarazem patrona miasta, św. Jana Chrzciciela.

Civitate Wratislaviensi Donatus

1993

Alfred Jahn (1915–1999)

1994

Tadeusz Różewicz (ur. 1921)

1995

Henryk Tomaszewski (1919–2002)

1996

Henryk Gulbinowicz (ur. 1923)

1997

Jan Paweł II (1920–2005)

1998

Jerzy Grotowski (1933–1999)

1999

Wojciech Dzieduszycki (1912–2008)
zrzekł się tytułu w 2006 r.

2000

Jan Nowak-Jeziorański (1913–2005)

2001

Václav Havel (1936–2011)

2002

Norman Davies (ur. 1939)

2003

Andrzej Wajda (ur. 1926)

2004

Władysław Bartoszewski (ur. 1922)

2005

Lech Wałęsa (ur. 1943)

2006

Sylwester Chęciński (ur. 1930)

2007

Kurt Masur (ur. 1927)

2008

Dalajlama XIV (ur. 1935)

2009

Urszula Koziół (ur. 1931)

2010

Aleksandra Natalli-Świat (1959–2010)
Władysław Stasiak (1966–2010)
Jerzy Szmajdziński (1952–2010)

2011

Władysław Frasyniuk (ur. 1954)

2012

Eugeniusz Get-Stankiewicz (1942–2011)

2013

Bogdan Zdrojewski (ur. 1957)

Nagroda Wrocławia

1993

1. Roman Aftanazy
2. Towarzystwo Pomocy
im. Brata Alberta

1994

1. Marek Dyżewski
2. Wanda Tomaszewska
3. Ewa Unger
4. Dawna Polonia Wrocławska

1995

1. Andrzej Jochelson
2. Dolnośląska Dyrekcja Okręgowa
Kolei Państwowych we Wrocławiu

1996

1. Stanisław Mięgisz
2. Andrzej Wiszniewski
3. Zespół Rozgłośni Polskiego Radia
we Wrocławiu

1997

1. Wojciech Dzieduszycki
2. Jan Feliks Sarosiek
3. Wydawnictwo Dolnośląskie

1998

1. Marek Rostecki
2. Tadeusz Zipser
3. Zespół architektów: Wacław Hryniewicz,
Wojciech Jarząbek, Jan Matkowski

1999

1. Janina Bogusławska-Jaworska
2. Maciej Łagiewski
3. Kabaret „Elita”

2000

1. Stanisław Arczyński
2. Sylwester Chęciński
3. Jan Miodek
4. Miesięcznik „Odra”

2001

1. Andrzej Jochelson
2. Dolnośląska Dyrekcja Okręgowa
Kolei Państwowych we Wrocławiu
3. Notatnik Teatralny”

2002

1. Hans Hallgren
2. Czesław Hernas
3. Leon Kieres
4. Bogdan Ludkowski
5. Uniwersytet Wrocławski

2003

1. Jan Chorostkowski
2. Jan Kaczmarek
3. Wanda Toboła
4. Dzielnica Wzajemnego Szacunku

2004

1. Paweł Jarodzki
2. Henryk Rossa
3. Wojciech Wrzesiński
4. Wydział Aktorski PWST we Wrocławiu

2005

1. Ks. Stanisław Orzechowski
2. Janusz Degler
3. Dolnośląska Izba Gospodarcza
4. Parafia pw. św. Elżbiety przy ul. Grabiszyńskiej
i parafia pw. św. Antoniego przy ul. Kasprowicza

2006

1. René Engel
2. Ryszard Lackner
3. Walentyna Krystyna Wnuk
4. Konwent oo. Bonifratrów
prowadzący Hospicjum przy ul. Poświęckiej
5. Departament la Vienne

2007

1. Józef Dudek
2. Natalia Lach-Lachowicz
3. Kornel Morawiecki
4. Arcybiskupi Komitet Charytatywny
5. Teatr Pieśń Kozła

2008

1. Jerzy Czernik
2. Tadeusz Krasoń
3. Józef Łukaszewicz
4. Jan Ślęk
5. Alicja Zawisza

2009

1. Andrzej Nabzdyk
2. Romuald Siepsiak
3. Stanisław Wysocki
4. Bronisław Zathę
5. Związek Polaków na Białorusi

2010

1. Karol Bał
2. Władysław Frasyniuk
3. Jerzy Kos
4. MDK im. Kopernika we Wrocławiu
5. NSZZ Solidarność Region Dolny Śląsk

2011

1. Józef Dudek
2. Natalia Lach-Lachowicz
3. Kornel Morawiecki
4. Arcybiskupi Komitet Charytatywny
5. Teatr Pieśń Kozła

2012

1. Jan Biliszczuk
2. Ryszard Jadach
3. Włodzimierz Szomański
4. Kazimierz Tumski
5. Dolnośląskie Towarzystwo Muzyczne

2013

1. Arcybiskup Marian Gołębiewski
2. Anna Hannowa
3. Mieczysław Łopatka
4. Janusz Sybis
5. Teatr Arka

Nagrody Prezydenta Wrocławia

1992

1. Józef Cynar
2. Krzysztof Pelech
3. Igor Przegrodzki
4. Tadeusz Różewicz
5. Miesięcznik „Odra”
6. Orkiestra Kameralna „Leopoldinum”

1993

1. Ks. Franciszek Glód
2. Mariusz Hermansdorfer
3. „Notatnik Teatralny”
4. Teatr Polski

1994

1. Tadeusz Strugała
2. Jerzy Woźniak
3. Teatr Lalek
4. Wydawnictwo Dolnośląskie

1995

1. Adolf Juzwenko
2. Jan Jakub Kolski
3. PWST
4. Pismo Artystyczne „Format”
5. Związek Polskich Artystów Plastyków

1996

1. Arkadiusz Koniecki

2. Wojciech Kościelniak
3. Janusz Zaleski
4. Jacek Weksler

1997

1. Renata Mauer
2. Marcin Plaza
3. Ogród Botaniczny
4. Wydział Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego

1998

1. Ryszard Mazur
2. Stefan Placek
3. Fundacja Proscen i Teatr K2
4. Open Studio/WRO

1999

1. Aleksandra Kubicz
2. Ewa Michnik
3. Urszula Włodarczyk

2000

1. Tomasz Broda
2. Tymoteusz Karpowicz
3. Aleksandra Kurzak
4. Ryszard Tomaszewski
5. Marek Zieliński

2001

1. Lech Janerka

2. Twórcy wystawy „Wrocław 2000 – moje miasto”:
Włodzimierz Dolatowski, Michał Jędrzejewski,
Stanisław Lose, Mieczysław Piróg
3. Sztafeta lekkoatletów:
Jacek Bocian, Józef Lisowski,
Robert Maćkowiak, Piotr Rysiukiewicz

2002

1. Marek Danielak
2. Małgorzata Gorący
3. Galeria „Opus”

2003

1. Wojciech Kościelniak
2. Ewa Michnik (nagroda specjalna)
3. Hans Vontobel
4. Komenda Dolnośląskiej Chorągwi ZHP
5. XIV LO im. Polonii Belgijskiej

2004

1. Krzysztof Bojda
2. Krystyna Miłobędzka
3. Elżbieta Popławska-Dobijewska
4. Włodzimierz Szostek
5. Formacja Chłopięca „Legitymacje”
(wyróżnienie specjalne):
Sambor Dudziński,
Konrad Imiela, Cezary Studniak

2005

1. Ks. Andrzej Dzielak i ks. Mirosław Drzewiecki
2. Roman Kołakowski
3. Katedra i Klinika Chorób Zakaźnych,
Chorób Wątroby i Nabytych Niedoborów
Odpornościowych Akademii Medycznej
we Wrocławiu
4. Kolegium Rektorów
Uczelni Wrocławia i Opola

2006

1. Ewa Bohdanowicz
2. Bente Kahan
3. Marek Krajewski
4. Tadeusz Luty
5. Miesięcznik „Odra”
6. Ks. Prałat Zdzisław Peszkowski

2007

1. Stanisław Dróżdż
2. Beata Maciejewska
3. Jan Słowikowski
4. Krzysztof Turkowski
5. Mieczysław Zlat

2008

1. Krzysztof Kuliński
2. Krzysztof Wincza
3. ATM Grupa S.A. – Tomasz Kurzewski

4. Katolickie Radio Rodzina – ks. Cezary Chwilczyński
5. Portal „Nasza-Klasa”:
Łukasz Adziński, Michał Bartoszkiewicz,
Paweł Olchawa, Maciej Popowicz

2009

1. Piotr Freyberg
2. Ewa Kobel
3. Aleksandra Kubicz
4. Bogusław Ogrodnik
5. Krzysztof Skowroński
6. Kazimiera Anna Wilk
7. Stowarzyszenie „Wratislaviae Amici”

2010

1. Jarosław Fret
2. Tomasz Merta
3. Małgorzata Miłojajczyk
4. Czesław Radzikowski
5. Dolnośląska Izba Gospodarcza

2011

1. Krzysztof Domarecki
2. Roman Gutek
3. Piotr Małachowski
4. Jarosław Pieniak
5. Kolegium Europy Wschodniej

Zdjęcia: Joanna Stoga

2012

1. Erazm Humienny
2. Marek Bojarski
3. Marek Suchy
4. Zbigniew Rybczyński
5. Drużyna Piłkarska WKS Śląsk Wrocław

2013

1. Waldemar Krzystek
2. Aleksander Mazur
3. Mateusz Morawiecki
4. Liceum Ogólnokształcące nr XIV im. Polonii Belgijskiej
5. Zespół redakcyjny Telewizji Dolnośląskiej Tede